

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27Co/87/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3124217118
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bajzová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2025:3124217118.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubice Bajzovej a členiek senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a Mgr. Stanislavy Kollárovej v spore žalobcu: A. B., narodeného XX.XX.XXXX, štátneho občana Slovenskej republiky, bytom C. D. XXXX, proti žalovaným: X/XXXXXXXXXX E., narodenému XX.XX.XXXX, štátnemu občanovi Slovenskej republiky, bytom C. D. XXX, právne zastúpenému JUDr. Annou Žedényiovou, advokátkou, so sídlom Trenčín, Palackého 85/5, IČO: 42 024 552 a 2/ F. B. E., narodenej XX.XX.XXXX, štátnej občianke Slovenskej republiky, bytom C. D. XXX, obaja právne zastúpení: JUDr. Stanislav Zajac, advokát, so sídlom Dubnica nad Váhom, Obrancov mieru 344/2, IČO: 36 124 125, o zriadenie vecného bremena, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Okresného súdu Trenčín zo dňa 10. júna 2025, č.k. 11C/71/2024-36, takto

rozhodol:

Uznesenie súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žalovaný 1/ má voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

Žalovanej 2/ náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým, v záhlaví identifikovaným rozhodnutím súd prvej inštancie výrokom I. konanie o žalobe žalobcu na zriadenie vecného bremena zastavil a výrokom II. priznal žalovaným 1/, 2/ nárok na náhradu trov konania.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou podanou na tamojší súd dňa 05.12.2024 domáhal zriadenia vecného bremena v prospech žalobcu, ktorý je vlastníkom pozemku KN „C“ parc. č. 3139/13 o výmere 671 m², druh pozemku trvalý trávny porast, evidovanom Okresným úradom Trenčín, katastrálny odbor na LV č. XXXX v k. ú. C. D., obec C. D., okres G. a pozemku KN „C“ parc. č. 3139/14 o výmere 34 m², druh pozemku trvalý trávny porast, evidovanom Okresným úradom Trenčín, katastrálny odbor na LV č. XXXX pre k.ú. C. D., obec C. D., okres G., na ktorom sa nachádza stavba žalobcu, a to „Záhradná chata“, ku ktorej tento nemá prístup, ktorý je možný len po pozemkoch nachádzajúcich sa v katastrálnom území C. D., obec C. D., okres Trenčín, vedených na LV č. XXXX a LV č. XXXX, konkrétne po pozemku parcely registra KN „C“ č. 3149/2, druh pozemku trvalý trávny porast o výmere 502 m², a parcely registra KN „C“ č. 3153, druh pozemku orná pôda o výmere 986 m², ktorých vlastníkami sú žalovaný 1/ a žalovaná 2/, ktoré vecné bremeno žiada v rozsahu práva prechodu peši a práva prejazdu motorovým vozidlom k verejnej komunikácii s tým, že bude ako odplatu povinný žalovanému 1/ a žalovanej 2/ zaplatiť náhradu za zriadené vecné bremeno vo výške určenej znaleckým posudkom, a to do 180 dní od právoplatnosti rozsudku. Zároveň žiadal, aby mu bol priznaný voči žalovaným nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Z registrov vedených súdom prvej inštancie bolo zistené, že na tamojšom súde bolo vedené konanie pod sp. zn. 18C/16/2021, v ktorom sa žalobca voči identickým žalovaným 1/ a 2/ už domáhal zriadenia vecného bremena spočívajúceho v práve prechodu peši a prejazdu ručným vozíkom po identických parcelách vo vlastníctve žalovaných 1/, 2/, a to v prospech žalobcu ako vlastníka stavby umiestnenej na parcele registra C, parc. č. 3139/14

v k. ú. C. D. s tým, že zároveň navrhoval zaplatiť žalovaným odplatu za zriadenie vecného bremena vo výške dohodnutej stranami, ktorá žaloba bola právoplatne zamietnutá.

3. Posúdením vyššie uvedených skutočností súd prvej inštancie vo svetle ust. § 161 ods. 1, 2, § 230 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), skúmajúc primárne danosť procesných podmienok dospel k záveru, že vecnému prejednávaniu žaloby bráni existujúca vada podmienok konania, spočívajúca v prekážke rozhodnutej veci (§ 230 CSP), čo nemohlo indikovať podľa jeho názoru k inému, ako zastavujúcemu rozhodnutiu súdu prvej inštancie. V konkrétnejosti dôvodil, že v oboch konaniach je zachovaná totožnosť strán sporu, keď na oboch stranách vystupujú totožné subjekty, obe žaloby sa opierajú o tie isté skutkové okolnosti, na základe ktorých sa žalobca domáha zriadenia vecného bremena v prospech nehnuteľnosti na jeho pozemkoch postavenej, a to na pozemkoch vo vlastníctve žalovaných 1/ a 2/. Nárok žalobcu tak už bol predmetom prieskumu v právoplatne skončenej veci pod sp.zn. 18C/16/2021. Aj keď žalobný petit (žalobný návrh) nie je v oboch konaniach úplne totožný (prvé konanie - o zriadenie vecného bremena spočívalo v požiadavke na právo prechodu peši a prejazdu ručným vozíkom pravým okrajom parciel KNC č. 3149/2 zapísanej na LV č. XXXX pre k. ú. C. D. a parc. č. 3153 zapísanej na LV č. XXXX pre k. ú. C. D., ktoré sú vo vlastníctve žalovaných 1/, 2/, druhé konanie - spočíva v zriadení vecného bremena a to práva prechodu peši a prejazdu motorovým vozidlom k verejnej komunikácii cez identické pozemky vo vlastníctve žalovaných 1/, 2/), je daná aj totožnosť predmetu konania. Totožnosť predmetu konania je totiž totožnosťou nároku uplatneného z rovnakého skutkového základu, či skutkového deja. O tú istú vec sa jedná vtedy, ak ten istý nárok, alebo stav vymedzený žalobným petitom vyplýva z rovnakých skutkových tvrdení, ktorými bol uplatnený. V oboch konaniach sa tak podľa názoru súdu prvej inštancie jedná o uplatnenie totožného nároku na zabezpečenie prechodu cez pozemky žalovaných 1/ a 2/ k pozemkom a nehnuteľnosti na nich postavenej vo vlastníctve žalobcu. Nárok žalobcu je tak založený presne na tých istých skutočnostiach, ktoré už raz boli meritorne súdom posúdené a posúdenie ktorých preto opätovne nemôže byť predmetom ďalšieho súdneho sporu. Zamietnutie žaloby v tomto prípade nie je možné vyhodnotiť ako rozhodnutie, ktoré netvorí prekážku res iudicata, t. j. nešlo o zamietnutie žaloby z procesných dôvodov, ani neboli splnené podmienky na prelomenie zásady „res iudicata“. Súd za takéhoto stavu nemohol preskúmať opätovne už raz právoplatne prijaté závery a prípadne tak revidovať výsledok skoršieho právoplatne skončeného konania, keď znovu je tvrdené nezmenene to isté, vyvodzujúc teda nárok z totožného skutku, znovu sú navrhované tie isté dôkazy na preukázanie tých istých skutočností za účelom dosiahnutia rovnakého výsledku v spore, obe konania sú zamerané prakticky na ochranu totožného subjektívneho práva žalobcu. Súd prvej inštancie preto dospel k záveru, že je daná prekážka veci skôr právoplatne rozhodnutej, a preto konanie pre existenciu tejto neodstrániteľnej prekážky konania zastavil. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 256 ods. 1 CSP. K zastaveniu konania došlo pre neodstrániteľnú prekážku konania, ktorú v konaní spôsobil žalobca tým, že podal neskoršiu žalobu, ktorú nemôže súd prejednať pre prekážku právoplatne rozhodnutej veci, hoci o konaní o žalobe, ktoré tvorí túto prekážku, žalobca mal vedomosť, preto je žalobca povinný žalovaným 1/ a 2/ nahradiť trovy tohto konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodne súdny úradník samostatným uznesením po právoplatnosti uznesenia.

4. Rozhodnutie súdu prvej inštancie v zákonom stanovenej lehote odvolaním napadol žalobca prostredníctvom svojho v tom čase splnomocneného právneho zástupcu (JUDr. Danica Birošová, s.r.o.), navrhujúc odvolaciemu súdu zmenu napadnutého rozhodnutia tak, že žalobe bude vyhovieť, prípadne zrušenie rozhodnutia a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie s tým, že žalovaným 1/, 2/ nebude priznaný nárok na náhradu trov konania. Konkretizujúc uplatnenie dôvodu na odvolanie uvedeného v ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP (nesprávne právne posúdenie veci) a tiež uvádzajúc, že uplatňuje aj dôvod na odvolanie uvedený v ust. § „2152 Civilného mimosporového poriadku“, namietajúc nesprávne alebo neúplné zistenie skutočného stavu veci, označuje rozhodnutie súdu prvej inštancie za nesprávne, dostatočne neodôvodnené, nevychádzajúce zo spoľahlivo zisteného a vyhodnoteného skutkového stavu veci (čo indikuje tiež k uplatneniu odvolacích dôvodov uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. b/, prípadne d/ CSP a tiež § 365 ods. 1 písm. f/ CSP - porušenie práva na spravodlivý proces/existencia inej vady, nesprávne skutkové závery). Tvrdil, že podľa jeho názoru sa súd prvej inštancie nevysporiadal so všetkými skutočnosťami a tvrdeniami, ktoré boli v konaní predkladané, ako ani s dôkazmi. V tomto prípade nejde o vadu procesných podmienok v podobe prekážky rozhodnutej veci. Poukazuje na list obsahujúci stanovisko obce Horná Súča z dôvodu, ktorý nebol v predchádzajúcom konaní doložený a práve toto stanovisko zo dňa 17.07.2024 podľa jeho názoru preukazuje existenciu naliehavého právneho záujmu žalobcu na podanej žalobe, nakoľko je v jeho

záujme legalizácia stavby, do ktorej investoval peňažné prostriedky, na ktorú legalizáciu je potrebné práve určenie vecného bremena k pozemkom žalovaných na prospech žalobcu, s ktorým stanoviskom obce sa súd prvej inštancie nevysporiadal. Poukazuje na rozhodnutie NS SR sp. zn. 4Cdo/140/2013 zo dňa 26.01.2016, pojednávajúce o prekážke rei iudicatae, vychádzajúc z odôvodnenia ktorého o prekážku rozsúdenej veci nejde, ak chýba čo len jeden z jej znakov, a to je totožnosť subjektov a identický nárok, o ktorom sa už právoplatne rozhodlo, ďalej poukazuje na uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/111/2015 zo dňa 26.05.2016, vychádzajúc z ktorého ten istý predmet konania je daný vtedy, ak ten istý nárok alebo stav vymedzený petitom žaloby vyplýva z rovnakých skutkových tvrdení, z ktorých bol uplatnený, t.j. ak vyplýva z rovnakého skutku, pričom nie je významné, ako súd po právnej stránke posúdil skutkový dej, ktorý bol predmetom pôvodného konania (identicky tiež v uznesení NS SR sp. zn. 1Cdo/234/2018 zo dňa 16.07.2019). Na základe vyššie uvedených rozhodnutí podľa jeho názoru je zrejmé, že v prípade tejto žaloby podanej žalobcom dňa 04.12.2024 nie je naplnená podmienka toho istého predmetu konania, vyplývajúceho z totožných skutkových tvrdení, o ktorých už bolo predtým právoplatne rozhodnuté, keď zo stanoviska obce Horná Súča vyplýva, že žalobca nemá inú možnosť, ako požadovať zriadenie vecného bremena. Obsiahlo tiež namieťa, že súd prvej inštancie sa žiadnym spôsobom v napadnutom rozhodnutí nevysporiadal s otázkou naliehavého právneho záujmu, ktorý žalobca preukázateľne v tomto prípade na podanej žalobe má, v súvislosti s čím poukazuje na rozsudok NS SR sp. zn. 5Cdo/31/2011 zo dňa 06.12.2012, z ktorého vyplýva, že naliehavý právny záujem je spravidla daný v prípade, ak by bez tohto určenia bolo právo žalobcu ohrozené, alebo ak by sa bez tohto určenia stalo jeho právne postavenie neistým, čo podľa jeho názoru v okolnostiach tejto veci naplnené bolo, keďže žalobca má na legalizácii stavby naliehavý právny záujem a tým aj na zriadení vecného bremena, keď zároveň zásah do práv žalovaných by bol vykompenzovaný finančným vyrovnaním z jeho strany, zároveň však poukazujúc na to, že žalobca vlastní pozemok, ku ktorému sa domáha zriadenia vecného bremena už dlhé roky a celé roky cez pozemok žalovaných nerušene prechádzal peši, aj motorovým vozidlom, preto vecné bremeno by malo byť akceptované dobrovoľne žalovanými, keďže žalobca toto právo nerušeným prechodom k svojmu pozemku nepochybne vydržal.

5. Žalovaný 1/ vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu, podanom prostredníctvom svojej právnej zástupkyne (advokátky JUDr. Anny Žedényiovej), navrhuje rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne a zákonné potvrdiť a zároveň si uplatňuje náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Na rozdiel od žalobcu považuje za správne, že súd prvej inštancie konanie o žalobe žalobcu z dôvodu prekážky rozhodnutej veci zastavil, keďže v tomto prípade sa naozaj jedná o skutkovo a právne identickú vec, aká bola prejednávaná v súdnom konaní vedenom pred OS Trenčín pod sp. zn. 18C/16/2021 v spojení s odvolacím konaním na Krajskom súde v Trenčíne, ktoré bolo ukončené rozsudkom pod sp. zn. 17Co/107/2022, v súvislosti s čím odkazuje na znenie odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu zo dňa 27.04.2023 sp. zn. 17Co/107/2022, vychádzajúc z ktorého „...nemožno neprihliadať na to, že priamo právny predpis umožňuje stavbu postavenú bez stavebného povolenia (nelegálnu stavbu) dodatočne legalizovať na základe postupu podľa § 88a zák. č. 50/1976 Z.z. (Stavebný zákon), upravujúceho dodatočné povolenie stavby. Správne preto žalobca poukazoval na to, že uvedený postup tu prichádza do úvahy. Nie je však pravdou, že by to súd prvej inštancie nezohľadnil. Naopak, z informácie obce Horná Súča mal za preukázané, že žalobca o dodatočné povolenie stavby nežiadal. Pokiaľ takáto žiadosť nebola ani len podaná, nemožno uvažovať o zriadení vecného bremena práva prístupu podľa § 151o ods. 3 OZ a to ani v prípade, že preukázanie prístupu k stavbe je stavebníkom predpokladanou podmienkou vydania dodatočného stavebného povolenia (viď bod 4.5 rozsudku KS Trenčín zo dňa 27.04.2023). Meritórnym výsledkom konania o dodatočnom povolení stavby môže byť dodatočné povolenie stavby, v opačnom prípade nariadenie odstránenia stavby. Bolo by neúčelné, aby súd zriaďoval vecné bremeno práva prístupu k stavbe podľa § 151o ods. 3 OZ, pokiaľ by následne malo byť nariadené odstránenie takejto stavby. V prípade nelegálnej stavby je možné uvažovať o zriadení prístupu k nej na základe § 151o ods. 3 OZ, pokiaľ je zrejmé aspoň to, že sa vlastník stavby o získanie dodatočného povolenia pokúsil a že prístup k stavbe je podmienkou stavebného úradu pre dodatočné povolenie stavby. Že by sa žalobca nachádzal v takejto fáze dodatočného povoľovacieho procesu, v konaní preukázané nebolo. Naopak, súd prvej inštancie zistil, že zo strany žalobcu nedošlo ani k podaniu žiadosti o dodatočné stavebné povolenie. Vzhľadom na uvedené preto správne rozhodol, keď žalobu z dôvodu nelegálnej stavby žalobcu zamietol. Dôvodom pre iné rozhodnutie vo veci by nebol ani obcou požadovaný posun oplotenia pozemku žalovaných, pretože právo iného subjektu k dotknutej časti pozemku žalovaných nezakladá dôvod pre vyhovieť žalobe (viď bod 4.6 rozsudku odvolacieho súdu)“. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu tak podľa žalovaného 1/ vyplýva, že je potrebné aspoň požiadať o vydanie dodatočného stavebného povolenia, ktorá skutočnosť musí byť preukázaná

podaním žiadosti o dodatočné stavebné povolenie. Žalobca túto podmienku nespĺnil, nakoľko stanovisko obce Horná Súča nie je žiadosťou, či odpoveďou na žiadosť o dodatočné stavebné povolenie, a teda táto rozhodujúca skutočnosť nie je preukázaná, zakladajúca dôvod na zmenu skutkového stavu veci, preto postup súdu prvej inštancie bol zákonný a správny.

6. Žalovaná 2/ nevyužila svoje právo písomne sa vyjadriť k podanému odvolaniu.

7. Žalobca nevyužil právo písomnej repliky na vyjadrenie žalovaného 1/.

8. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podala v zákonnej lehote strana v spore, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané podľa § 359 CSP, že spĺňa popri všeobecných náležitostiach v rozsahu § 127 ods. 1 CSP aj náležitosti podľa § 363 CSP s uvedením dôvodov odvolania vo veci samej, vykonal preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania.

9. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdiť. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP (a contrario), keďže v danej veci nebolo potrebné zopakovať, alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem.

10. V posudzovanej veci súd prvej inštancie konanie o žalobe na zriadenie vecného bremena zastavil, keď dospel k záveru, že nie sú splnené procesné podmienky na vecné prejednanie žaloby, a to z hľadiska ust. § 230 CSP.

11. Žalobca prostredníctvom odvolania podaného jeho vtedajším právnym zástupcom (JUDr. Danica Birošová, s.r.o.) ťažiskovo nesúhlasí s názorom súdu prvej inštancie o nespĺnení procesných podmienok, ktoré bránia vecnému prejednaniu žaloby, v konkrétnej s existenciou prekážky rozsúdenej veci (§ 230 CSP) vo vzťahu k rozsudku OS Trenčín pod sp. zn. 18C 16/2021 a potvrdzujúcemu rozsudku KS v Trenčíne pod sp.zn. 17Co 107/2022-116), uvádzajúc, že ide o nesprávne právne posúdenie tejto otázky (tvrdiac, že sa nejedná o totožný predmet konania pre absenciu totožnosti skutočností, na ktorých zakladá žalobu), čím uplatňuje dôvod na odvolanie uvedený v ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP, a to poukazom na Stanovisko obce Horná Súča obsiahnuté v liste zo dňa 17.07.2024, ďalej tvrdí existenciu naliehavého právneho záujmu na podanej žalobe, spochybňujúc správnosť právneho posúdenia, resp. namietajúc nevysporiadanie sa s touto otázkou súdom prvej inštancie. Posúdiac obsah odvolania tvrdí tiež vady skutkové a nedostatok odôvodnenia rozhodnutia (čím uplatňuje tiež dôvody na odvolanie uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. f/, príp. d/ CSP) a v konečnom dôsledku tvrdí nesprávne a neúplne zistený skutkový stav veci formulujúc, že uplatňuje dôvod na odvolanie uvedený v „ust. § 2152 Civilného mimosporového poriadku“ (odvolací súd poznamenáva, že možno sa domnievať podľa obsahu, že mal na mysli dôvod na odvolanie uvedený v ust. § 62 CMP).

12. Preskúmaním rozhodujúcich skutočností odvolací súd dospel k záveru o nespôsobilosti odvolania privodiť v prospech žalobcu priaznivejšie rozhodnutie odvolacieho súdu. Sumárne možno konštatovať, že odvolanie je kompilátom navzájom sa vylučujúcich námietok, v značnej časti sa venujúce právnej otázke, ktorej riešenie vzhľadom na predmet konania a žalobcom zvolený typ žaloby nemá v okolnostiach tejto veci opodstatnenie (existencia naliehavého právneho záujmu), naviac je obsah odvolania vnútorne rozporný (na jednej strane žalobca požaduje zriadenie vecného bremena a na strane druhej tvrdí vydržanie práva vecného bremena, čo sa vzájomne vylučuje), čo za súčasnej absencie presvedčivej argumentácie vzťahujúcej sa k ťažiskovo riešenej otázke (ne)splnenia procesných podmienok, nemohlo legitímne viesť k udržateľným očakávaniam žalobcu o úspechu jeho odvolania.

13. V konkrétnej primárne odvolací súd za aplikácie ust. § 380 ods. 2 CSP z úradnej povinnosti, tiež so zreteľom na dôvod zastavenia konania súdom prvej inštancie a s ním súvisiace produkované odvolacie námietky žalobcu predovšetkým posudzoval, či konanie pred súdom prvej inštancie (ne)bolo zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok.

14. Podľa § 161 ods. 1 CSP, ak tento zákon neustanovuje inak, súd kedykoľvek počas konania prihliada na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať a rozhodnúť (ďalej len „procesné podmienky“).

15. Podľa § 161 ods. 2 CSP, ak ide o nedostatok procesnej podmienky, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví.

16. Podľa § 230 CSP, ak sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať a rozhodovať znova.

17. Procesné podmienky (podmienky konania) predstavujú základné procesné predpoklady na to, aby súd mohol autoritatívne vo veci rozhodnúť. Ich existencia a splnenie je predpokladom poskytnutia súdnej ochrany ohrozeným, alebo poškodeným subjektívnym právam v rozsahu čl. 1 Základných princípov CSP, čo je cieľom civilného konania. Procesný kódex ich definuje ako podmienky, za ktorých môže súd konať a rozhodnúť. Skúmanie splnenia procesných podmienok je úradnou povinnosťou súdu počas celého konania (§ 161 CSP). Vadou predpokladanou v ust. § 365 ods. 1 písm. a/ CSP trpí konanie v prípade, ak súd vec prejednal a rozhodol, napriek existujúcim nedostatkom týkajúcim sa procesných podmienok.

18. Vo svetle ust. § 161 ods. 1 CSP nepochybne o vadu procesných podmienok (a to neodstrániteľnú) ide aj v prípade, ak súd zistí, že o tej istej veci sa už právoplatne rozhodlo. Právny princíp „ne bis in idem“, podľa ktorého nie je možné rozhodovať o tej istej veci dvakrát, je totiž základným princípom procesného práva a v sporovom konaní je vyjadrený okrem prekážky „litispendencie“ (t.j. v prekážky začatého konania § 159 CSP), tiež v prekážke „rei iudicatae“ (t.j. prekážky právoplatne rozhodnutej veci § 230 CSP), neexistenciu ktorej odvolateľ tvrdí.

19. V posudzovanej veci z obsahu spisu vyplýva, že žalobca sa podanou žalobou podanou na súde prvej inštancie dňa 05.12.2024 domáhal zriadenia vecného bremena v prospech žalobcu, ktorý je vlastníkom pozemku KN „C“ parc. č. 3139/13 o výmere 671 m², druh pozemku trvalý trávny porast, evidovanom Okresným úradom Trenčín, katastrálny odbor na LV č. XXXX v k. ú. C. D., obec C. D., okres G. a pozemku KN „C“ parc. č. 3139/14 o výmere 34 m², druh pozemku trvalý trávny porast, evidovanom Okresným úradom Trenčín, katastrálny odbor na LV č. XXXX pre k.ú. C. D., obec C. D., okres G., na ktorom sa nachádza stavba žalobcu, a to „Záhradná chata“, ku ktorej tento nemá prístup, ktorý je možný len po pozemkoch nachádzajúcich sa v katastrálnom území C. D., obec C. D., okres G., vedených na LV č. XXXX a LV č. XXXX, konkrétne po pozemku parcely registra KN „C“ č. 3149/2, druh pozemku trvalý trávny porast o výmere 502 m², a parcely registra KN „C“ č. 3153, druh pozemku orná pôda o výmere 986 m², ktorých vlastníkami sú žalovaný 1/ a žalovaná 2/, ktoré vecné bremeno žiada v rozsahu práva prechodu peši a práva prejazdu motorovým vozidlom k verejnej komunikácii s tým, že bude ako odplatu povinný žalovanému 1/ a žalovanej 2/ zaplatiť náhradu za zriadené vecné bremeno vo výške určenej znaleckým posudkom, a to do 180 dní od právoplatnosti rozsudku. Zároveň žiadal, aby mu bol priznaný voči žalovaným nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

20. Vychádzajúc z obsahu podanej žaloby, žalobca teda zakladá jej opodstatnenosť na tvrdení, že k nehnuteľnostiam v jeho vlastníctve, a to k stavbe „Záhradnej chaty“ a pozemku, na ktorej stojí má prístup výlučne cez príslušné pozemky žalovaných 1/, 2/, konkrétne cez pozemok KNC parc. č. 3153 a KNC parc. č. 3149/2 v k.ú. C. D., zriadenie vecného bremena, na ktorých mu zabezpečí pripojenie na pozemnú komunikáciu a je tak spôsobilom, ako z jeho strany získať dodatočné povolenie stavby „Záhradná chata“, ktorú má na svojom pozemku postavenú žalobca vo vzťahu, ku ktorým tvrdeniam ako dôkaz označuje stanovisko obce Horná Súča ako stavebného úradu č. OCÚHS-S2024/00766-002 zo dňa 17.07.2024. Z obsahu podanej žaloby nevyplýva tvrdenie žalobcu, že by bol podal žiadosť na legalizáciu (dodatočné povolenie) svojej stavby „Záhradná chata“, či prebiehajúce konanie o takomto dodatočnom povolení, ani neoznačuje dôkaz existenciu takýchto skutočností preukazujúci.

21. Na čl. 10 spisu sa nachádza žalobcom v žalobe aj v odvolaní zmienený list obce Horná Súča zo dňa 17.07.2024, adresovaný žalobcovi, z ktorého vyplýva, že žalobca obci adresoval žiadosť o stanovisko k dodatočnému povoleniu stavby „Záhradná chata“ na pozemkoch registra KNC parc. č. 3139/13 a 3139/14 v k.ú. C. D. bez prístupovej cesty, v reakcii na čo mu obec Horná Súča ako vecne a miestne príslušný stavebný úrad podľa § 117 Stavebného zákona oznamuje niektoré podmienky k dodatočnému povoleniu stavby žalobcu (príkladom stavba podľa druhu a účelu musí mať kapacitne vyhovujúce pripojenie na pozemné komunikácie, svojimi rozmermi, vyhotovením a spôsobom vyhovujúce požiadavkám bezpečného užívania a plynulého prevádzkovania, musí spĺňať požiadavky na dopravnú obsluhu, parkovanie a prístup použitia požiarny techniky atď.), v zmysle ktorých je potrebné k dodatočnému povoleniu doložiť PD s návrhom prístupu k stavbe a doklad o inom práve k prístupu k stavbe a inžinierskym sieťami a preukázať, že stavba a jej dodatočné povolenie nie je v rozpore

s verejnými záujmami chránenými Stavebným zákonom. Z uvedeného stanoviska obce nevyplýva, že by žalobca bol konkrétne podal žiadosť na dodatočné povolenie stavby záhradnej chaty stojacej na jeho pozemkoch, ku ktorej zriadenia prístupovej cesty sa domáha podanou žalobou, teda že by takéto konanie o dodatočnom povolení aj reálne prebiehalo.

22. Úradnou činnosťou, a to zo súdnych registrov vedených tak súdom prvej inštancie, ako aj odvolacím súdom bolo zistené, že na súde prvej inštancie bolo vedené konanie pod sp. zn. 18C/16/2021, v ktorom sa žalobca voči identickým žalovaným 1/ a 2/ (ako v tomto konaní) už domáhal zriadenia vecného bremena spočívajúceho v práve prechodu peši a prejazdu ručným vozíkom po identických parcelách vo vlastníctve žalovaných 1/, 2/, a to v prospech žalobcu ako vlastníka stavby umiestnenej na parcele registra C, parc. č. 3139/14 v k. ú. C. D. vo vyznačenom rozsahu v šírke 1,5 m a dĺžke podľa priloženého nákresu katastrálnej mapy na ploche 126 m² s tým, že zároveň navrhoval zaplatiť žalovaným odplatu za zriadenie vecného bremena vo výške dohodnutej stranami. Rozsudkom tamojšieho súdu pod č.k. 18C/16/2021-81 zo dňa 29.06.2022, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne pod č.k. 17Co/107/2022-116 zo dňa 27.04.2023 bola žaloba žalobcu zamietnutá a žalovaným 1/, 2/ voči žalobcovi bol priznaný nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Z odôvodnenia rozsudku Krajského súdu v Trenčíne pod sp. zn. 17Co/107/2022 zo dňa 27.04.2023 „...nemožno neprihliadať na to, že priamo právny predpis umožňuje stavbu postavenú bez stavebného povolenia (nelegálnu stavbu) dodatočne legalizovať na základe postupu podľa § 88a zák. č. 50/1976 Z.z. (Stavebný zákon), upravujúceho dodatočné povolenie stavby. Správne preto žalobca poukazoval na to, že uvedený postup tu prichádza do úvahy. Nie je však pravdou, že by to súd prvej inštancie nezohľadnil. Naopak, z informácie obce Horná Súča mal za preukázané, že žalobca o dodatočné povolenie stavby nežiadal. Pokiaľ takáto žiadosť nebola ani len podaná, nemožno uvažovať o zriadení vecného bremena práva prístupu podľa § 151o ods. 3 OZ a to ani v prípade, že preukázanie prístupu k stavbe je stavebníkom predpokladanou podmienkou vydania dodatočného stavebného povolenia (viď bod 4.5 rozsudku KS Trenčín zo dňa 27.04.2023). Meritórnym výsledkom konania o dodatočnom povolení stavby môže byť dodatočné povolenie stavby, v opačnom prípade nariadenie odstránenia stavby. Bolo by neúčelné, aby súd zriaďoval vecné bremeno práva prístupu k stavbe podľa § 151o ods. 3 OZ, pokiaľ by následne malo byť nariadené odstránenie takejto stavby. V prípade nelegálnej stavby je možné uvažovať o zriadení prístupu k nej na základe § 151o ods. 3 OZ, pokiaľ je zrejmé aspoň to, že sa vlastník stavby o získanie dodatočného povolenia pokúsil a že prístup k stavbe je podmienkou stavebného úradu pre dodatočné povolenie stavby. Že by sa žalobca nachádzal v takejto fáze dodatočného povoľovacieho procesu, v konaní preukázané nebolo. Naopak, súd prvej inštancie zistil, že zo strany žalobcu nedošlo ani k podaniu žiadosti o dodatočné stavebné povolenie. Vzhľadom na uvedené preto správne rozhodol, keď žalobu z dôvodu nelegálnej stavby žalobcu zamietol. Dôvodom pre iné rozhodnutie vo veci by nebol ani obcou požadovaný posun oplotenia pozemku žalovaných, pretože právo iného subjektu k dotknutej časti pozemku žalovaných nezakladá dôvod pre vyhovieť žalobe (viď bod 4.6 rozsudku odvolacieho súdu)“.

23. Prekážka právoplatne rozsúdenej veci (res iudicata) patrí k procesným podmienkam konania a jej existencia vedie k zastaveniu konania. Jej podstata spočíva v tom, že právoplatný rozsudok, ktorého výrok je pre strany (účastníkov konania) záväzný, je zásadne nezmeniteľný (§ 226, § 228 CSP), čo vylučuje možnosť totožnú vec znova prejednať a o nej rozhodnúť. Účel právoplatnosti súdnych rozhodnutí nie je v rozpore s účelom civilného konania, ktorým je zabezpečenie spravodlivej ochrany práva a oprávnených záujmov účastníkov konania. Bez stanovenia určitej hranice, ktorá znamená konečnosť a trvalosť riešenia právneho konfliktu, teda bez inštitútu právoplatnosti, by poskytnutie ochrany porušenému či ohrozenému právu nebolo pojmovovo možné. Existencia právoplatne rozhodnutej veci tvorí neodstrániteľnú vadu konania, na ktorú je súd povinný prihliadať ex offa a len čo zistí existenciu tejto prekážky, vedie to nevyhnutne bez ďalšieho k zastaveniu konania.

24. Procesné právo vymedzuje prekážku právoplatne rozhodnutej veci dvoma kritériami, a to totožnosťou sporových strán a totožnosťou predmetu konania. O totožnosť osôb ide vtedy, ak sa v novom konaní zúčastňujú tie isté osoby ako v konaní ukončenom právoplatným rozhodnutím súdu, pričom nezáleží na ich procesnom postavení (či vystupujú na strane žalobcu alebo žalovaného). Totožnosť predmetu konania (totožnosť kauzy) je daná vtedy, ak sa nárok uplatnený novou žalobou opiera o ten istý právny dôvod vyplývajúci z totožného skutkového stavu veci. Väčšina predstaviteľov právnej teórie i právna prax sa prikláňa k tomu, že predmet konania v širšom zmysle slova treba chápať ako žalobný nárok v spojení so skutkovým odôvodnením, z ktorého by mal žalobný nárok vyplývať.

25. Otázkou toho, kedy nastáva prekážka rozsúdenej veci, sa opakovane zaoberal aj Najvyšší súd SR, napr. vo svojom rozhodnutí zo dňa 13.10.2009, sp. zn. 5 Cdo 120/2009, v ktorom vyslovil, že: „Prekážka rozsúdenej veci (res iudicata) nastáva vtedy, ak sa má v novom konaní prejednať tá istá vec. O tú istú vec ide vtedy, keď v novom konaní ide o ten istý nárok alebo stav, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté, a ak sa týka rovnakého predmetu konania a tých istých osôb. Prítom nie je významné, či rovnaké osoby majú v novom konaní rovnaké, alebo rozdielne procesné postavenie (či ten, kto bol v skoršom konaní žalobcom, je žalobcom aj v novom konaní alebo má postavenie žalovaného a naopak). O tých istých účastníkov ide aj vtedy, ak v neskoršom konaní vystupujú právni nástupcovia účastníkov (ich sukcesori) z už skončeného predchádzajúceho, teda pôvodného konania (porovnaj napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5 Cdo 280/2010, tiež Najvyšší súd ČR, sp. zn. 30 Cdo 4951/2009), čo plne dopadá tak na skúmanie prekážky veci právoplatne rozhodnutej, ako aj na skúmanie prekážky litispedencie (nie je dôvod túto skutočnosť posudzovať pri ich skúmaní rozdielne).

26. Ten istý predmet konania je daný, ak ten istý nárok alebo stav vymedzený žalobným petitom vyplýva z rovnakých skutkových tvrdení (t.j. z rovnakého skutku). Pre posúdenie, či je daná prekážka veci právoplatne rozhodnutej, nie je významné, ako súd po právnej stránke posúdil skutkový dej, ktorý bol predmetom pôvodného konania. Prekážka veci právoplatne rozhodnutej je daná aj vtedy, pokiaľ určitý skutkový dej (skutok) bol po právnej stránke v pôvodnom konaní posúdený nesprávne alebo neúplne, resp. inak. Ten istý právny záver vyplýva aj z rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 21Cdo 3084/2006.

27. Súd prvej inštancie posúdil, že o prekážku rozhodnutej veci sa v okolnostiach posudzovanej veci jedná z dôvodu totožných subjektov, ako aj z dôvodu totožnosti predmetu konania. Posúdením rozhodujúcich skutočností v okolnostiach danej veci odvolací súd tento právny záver súdu prvej inštancie považuje za správny.

28. Je zrejmé, že v tomto konaní (sp. zn. 11C/71/2024) vystupuje na strane žalobcu A. B., ktorý svoje právo na zriadenie vecného bremena na pozemkoch vo vlastníctve žalovaných, proti ktorým žalobu smeruje, zakladá na tvrdení, že nemá prístup k stavbe „Záhradná chata“ stojacej na pozemkoch v jeho vlastníctve, pričom v konaní 18C/16/2021 vystupovali (tiež v rovnakom procesnom postavení) identické subjekty, čo nemožno posudzovať inak, ako tak, že sa v prípade oboch konaní jedná o totožnosť tých istých účastníkov na strane tak žalobcu, ako aj žalovaných, teda v tomto konaní vystupujú tie isté sporové strany ako v pôvodnom konaní (sp. zn. 11C/71/2014), čo nakoniec ani odvolaním spochybnené nie je. Odvolací súd preto súhlasí s názorom súdu prvej inštancie, že prvá podmienka pre záver o existencii prekážky rozhodnutej veci naplnená je.

29. Pokiaľ ide o predmet konania je zrejmé, že tým bolo vtedy (v pôvodnom konaní) ako je aj teraz nárok žalobcu na zriadenie vecného bremena na pozemkoch vo vlastníctve žalovaných, ako prístupu k stavbe „záhradná chata“ stojacej na pozemkoch vo vlastníctve žalobcu, ktorá stavba je naďalej v režime stavby nelegálnej, pričom tak v predchádzajúcom, ako ani v tomto konaní nebolo nielen preukázané, ale ani tvrdené čo i len podanie žiadosti žalobcom príslušnému stavebnému úradu na dodatočné legalizovanie stavby, na správnosti ktorého záveru nič nemení ani poukaz žalobcu na stanovisko obce Horná Súča, keďže z jeho obsahu je zrejmé, že konanie o dodatočnom legalizovaní stavby doposiaľ neprebíha a ide len o odpoveď na dopyt žalobcu o podmienkach na takéto konanie. Významným tu je, že dôvodom zamietnutia jeho prvej žaloby bola práve skutočnosť, že aj v tom čase záhradná chata bola nelegálnou stavbou a súdy v oboch inštanciách svoje rozhodnutia zamietajúce založili na tom, že „...pokiaľ žiadosť na jej dodatočné legalizovanie nebola ani len podaná, nemožno uvažovať o zriadení vecného bremena práva prístupu podľa § 151o ods. 3 OZ, a to ani v prípade, že preukázanie prístupu k stavbe je stavebníkom predpokladanou podmienkou vydania dodatočného stavebného povolenia (viď bod 4.5 rozsudku KS Trenčín zo dňa 27.04.2023), pretože by bolo neúčelné, aby súd zriaďoval vecné bremeno práva prístupu k stavbe podľa § 151o ods. 3 OZ, pokiaľ by následne malo byť nariadené odstránenie takejto stavby. V prípade nelegálnej stavby je možné uvažovať o zriadení prístupu k nej na základe § 151o ods. 3 OZ, pokiaľ je zrejmé aspoň to, že sa vlastník stavby o získanie dodatočného povolenia pokúsil a že prístup k stavbe je podmienkou stavebného úradu pre dodatočné povolenie stavby. Že by sa žalobca nachádzal v takejto fáze dodatočného povoľovacieho procesu, v konaní preukázané nebolo. Naopak, súd prvej inštancie zistil, že zo strany žalobcu nedošlo ani k podaniu žiadosti o dodatočné stavebné povolenie“. Preto vo vzťahu k uvedenému súd prvej inštancie tiež správne posúdil, že v tomto prípade ide o totožný predmet sporu, ako v pôvodnom konaní. Pokiaľ ide o

skutkové okolnosti, z ktorých žalobca odvodzuje svoj nárok, pre posúdenie, či ide o prekážku právoplatne rozhodnutej veci, nie sú podstatné všetky skutkové okolnosti, ktoré uvádza žalobca v odôvodnení žaloby, ale len tie, ktoré priamo zdôvodňujú ním uplatnený nárok. Žalobca svoju aktuálnu žalobu zakladá na identických skutkových okolnostiach, ako v pôvodnom konaní, keď opodstatnenosť zriadenia identického vecného bremena zakladá na tvrdení, že potrebuje zriadiť prístup k stavbe záhradnej chaty na svojom pozemku pri absencii tvrdenia v oboch prípadoch, že táto bola zlegalizovaná, príp. že takýto proces podaním žiadosti na stavebný úrad by bol vôbec zahájený a prebieha. Ide teda o identické skutkové okolnosti len v časovom odstupe niekoľkých mesiacov, pričom samotné uplynutie času odvtedy nie je okolnosťou, ktorá by mala význam pre posúdenie, či je možné o tej istej veci rozhodovať znova. Ako už bolo uvedené vyššie, prekážka veci právoplatne rozhodnutej je daná dokonca aj vtedy, pokiaľ určitý skutkový dej (skutok) by bol prípadne po právnej stránke v pôvodnom konaní posúdený nesprávne alebo neúplne, resp. inak (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo 120/2009, rozhodnutie Najvyššieho súdu 9 19Co/119/2019). Nárok žalobcu je tak založený presne na tých istých skutočnostiach, ktoré už raz boli meritórne súdom posúdené a posúdenie ktorých preto opätovne nemôže byť predmetom ďalšieho súdneho sporu. Zamietnutie pôvodnej žaloby tak v tomto prípade nie je možné vyhodnotiť ako rozhodnutie, ktoré netvorí prekážku res iudicata, t. j. nešlo o zamietnutie žaloby z procesných dôvodov, ani neboli splnené podmienky na prelomenie zásady „res iudicata“. Súd prvej inštancie za takéhoto stavu nemohol preskúmať opätovne už raz právoplatne prijaté závery a prípadne tak revidovať výsledok skoršieho právoplatne skončeného konania, keď znovu je tvrdené nezmenene to isté, vyvodzujúc teda nárok z totožného skutku, znovu sú navrhované tie isté dôkazy na preukázanie tých istých skutočností za účelom dosiahnutia rovnakého výsledku v spore, obe konania sú zamerané prakticky na ochranu totožného subjektívneho práva žalobcu, preto súd prvej inštancie správne dospel k záveru, že je daná prekážka veci skôr právoplatne rozhodnutej, a preto konanie pre existenciu tejto neodstrániteľnej prekážky konania zastavil.

30. Súd prvej inštancie sa tak dostatočne zaoberal rozhodujúcimi skutočnosťami, tieto správne vyhodnotil a vyvodil tiež správne právne závery, na ktorých založil svoje rozhodnutie. Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, konštatuje správnosť jeho dôvodov a v podrobnostiach naň odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP), aby nadbytočne neopakoval všetky pre strany známe fakty.

31. Bez dopadu na vyššie uvedené závery je námietka odvolateľa, že súd prvej inštancie sa nezaoberal otázkou existencie naliehavého právneho záujmu na jeho žalobe z hľadiska ust. § 137 CSP, resp. túto otázku nesprávne posúdil. K žalobcom požadovanému postupu, teda riešeni namietanej právnej otázky súd prvej inštancie žiaden dôvod nemal, keďže žaloba o zriadenie vecného bremena nie je typom žaloby určovacej a tak otázka (ne)existencie naliehavého právneho záujmu na jej podaní nie je otázkou, ktorú by prichádzalo do úvahy zodpovedať, či sa ňou vôbec zaoberať.

32. Identický osud stíha tiež ďalšiu námietku odvolateľa o nesprávne a neúplne zistenom skutkovom stave veci vo väzbe na ním uvádzaný uplatňovaný dôvod na odvolanie uvedený v „ust. § 2152 Civilného mimosporového poriadku“ (odvolací súd poznamenáva, že možno sa domnievať podľa obsahu, že mal na mysli dôvod na odvolanie uvedený v ust. § 62 CMP), keďže konanie sporové, o ktorý typ konania ide aj v posudzovanej veci, na rozdiel od konaní mimosporových, ku ktorým sa viaže dôvod na odvolanie uvedený v ust. § 62 CMP, nie je ovládaný vyšetrovacím princípom, ale princípom prejednávacím (na sporové konanie vyššie uvedený odvolací dôvod tak nie je aplikovateľný).

33. V ďalšom sa odvolací súd zaoberal námietkou žalovaných o nedostatkoch odôvodnenia napadnutého rozhodnutia z pohľadu nimi tvrdených dôvodov odvolania uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP.

34. Je pravdou, že odôvodňovanie súdnych rozhodnutí je súčasťou práva na spravodlivý súdny proces v zmysle článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a článku 46 ods. 1 Ústavy SR, avšak len v situácii, keď z odôvodnenia rozhodnutia nemožno zistiť dôvody, pre ktoré nebolo vyhovie uplatnenému nároku, či obrannej argumentácii, nemožno vylúčiť, že rozhodnutie, z ktorého nie je možné aspoň v základných rysoch zistiť, akými úvahami sa súd pri formulovaní výroku spravoval, treba považovať za nepreskúmateľné. V tomto smere odvolací súd poukazuje na to, že na rokovaní Občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR dňa 3. decembra 2015 bolo prijaté zjednocujúce stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v

zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.“, ktoré stanovisko bolo publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016.

35. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia v tomto prípade však tvorí rámcovo dostatočný podklad pre uskutočnenie jeho prieskumu v odvolacom konaní, spĺňajúc parametre zákonného rozhodnutia požiadavkami danými ust. § 220 CSP a nie je žiaden dôvod na to, aby sa na daný prípad uplatnila druhá veta uvedeného stanoviska, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne ojedinelých prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. V praxi ide o prípady, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém, prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok justičný omyl. Odvolací súd poukazuje na to, že aj Európsky súd pre ľudské práva pripomína, že súd v rozhodnutí nemusí reagovať na každý argument, vyžaduje sa, aby reagoval na ten argument, ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia (či jeho časti) považovaný za významný (napr. rozsudok vo veci Ruiz Torija c. Španielsko a Hiro Balani/Španielsko, obidva z 9. decembra 1994, Annuaire, séria A č. 303 A a č. 303 B), čo dopadá v plnej miere tiež na odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05), k naplneniu čoho v posudzovanej veci aj došlo. Skutočnosť, že žalobca sa so spôsobom posúdenia nastolených otázok súdom prvej inštancie, či dôvodmi, na ktorých rozhodnutie založil súd prvej inštancie, subjektívne nestotožňuje a považuje ich za nesprávne, nemôže sama o sebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti rozhodnutia súdu prvej inštancie a tiež nemôže byť spôsobilá založiť odlišné rozhodnutie, ak súd prvej inštancie pri posudzovaní esenciálnych otázok vychádzal z platnej právnej úpravy, ako tomu tiež bolo v posudzovanej veci. K odlišným záverom nie je spôsobilá ani námietka žalobcu, že súd prvej inštancie sa v odôvodnení nevysporiadal s listom obce Horná Súča, keďže s poukazom na jeho obsah nie je možné tento považovať pre rozhodnutie za významný (nevyplyva z neho podanie žiadosti na zlegalizovanie stavby ani prebiehajúce konanie o takejto žiadosti žalobcu na stavebnom úrade), čo však na druhej strane nevylučuje, aby v odôvodnení o tomto bola zmienka, na strane druhej jej absencia nie je spôsobilá k záveru o takej vade odôvodnenia, ktorá by mohla mať udržateľne za následok zrušujúce rozhodnutie odvolacieho súdu.

36. Z uvedených dôvodov tak nebolo možné konštatovať pre tvrdené vady odôvodnenia rozhodnutia naplnenie odvolacieho dôvodu uvedeného v ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP.

37. Sumárne tak možno konštatovať nedôvodnosť celého odvolania.

38. Keďže teda v okolnostiach tejto veci odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že vecnému prejednaniu žaloby bráni prekážka veci právoplatne rozhodnutej (§ 230 CSP), podľa § 387 ods. 1 CSP v spojení s § 161 ods. 1, 2 CSP a s § 230 CSP uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil z dôvodu nenaplnenia procesných podmienok konania za súčasného záveru o správnosti rozhodnutia tiež v časti o trovách konania. Žalobca v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie neuviedol žiadne rozhodujúce skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé k zmene, či zrušeniu napadnutého rozhodnutia.

39. V konečnom dôsledku, pokiaľ ide o trovy konania, úspech v odvolacom konaní zaznamenali žalovaní, preto podľa § 396 ods. 1, ods. 2, § 262 ods. 1, § 255 ods. 1 CSP by mali nárok na náhradu trov konania. Keďže však trovy v odvolacom konaní vznikli len žalovanému 1/, odvolací súd nárok na ich náhradu voči žalobcovi priznal len jemu, a to v plnom rozsahu a žalovanej 2/, ktorej trovy nevznikli, ich náhradu nepriznal.

40. O výške náhrady trov odvolacieho konania žalovaného 1/ vzniknutých v odvolacom konaní rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

41. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).